

Vind je het ook zo mooi hier. Moet je toch eens kijken, dat licht en dat groen.
En die schitterende bergen? Wat is Zwitserland toch prachtig!
Twee vrouwen zitten tegenover elkaar in de trein.
Ze kijken naar buiten. Ze kennen elkaar niet.
Ik weet niet of ik nu zo mooi vindt, zegt de ander.
Ik heb daar nu niet zo'n oog voor. Ik voel me er te onrustig voor.
Weet u, het is een tijd geleden dat ik hier gereden heb.
Verderop ligt het dorp waar ik ben opgegroeid.
Mijn ouders wonen er nog.
Er is iets mis gegaan met mij en met ons.
Ik ben in de gevangenis beland. Daar heb ik jaren gezeten.
Ik liet niet veel van me horen.
Van mijn ouders kreeg ik eerst nog wel post, maar ook dat stopte op een gegeven moment.
We hebben jaren geen contact gehad.
Ik kan wel begrijpen dat mijn ouders me niet meer willen zien na alles wat ik gedaan heb.
Een paar weken geleden, vlak voor ik vrij zou komen heb ik hun toch een brief gestuurd.
Ik schreef: Ik wil jullie zo graag zien.
Maar ik kan me voorstellen, dat jullie mij niet meer willen.
Ik kom in de trein naar jullie toe. Als jullie het goed vinden dat ik thuiskom, hang dan aan
die grote boom in het begin van het dorp een wit lint.
Dan weet ik dat ik welkom ben.
Zie ik niets hangen, dan rijd ik door.

Snap je dat ik zenuwachtig ben, vraagt de één.
De ander knikt.
Wil jij voor me kijken?
Natuurlijk wil ik dat.

Het dorp nadert langzaam.
Nog een klein stukje door het dal.... dan de laatste bocht
De trein komt dicht en dicht bij.
En, zie je wat?
Zie je de boom al?
Jazeker.
Ik zie de boom.
De boom hangt vol witte linten.

Hoe mooi het verhaal van de witte linten ook is: Sommige dingen komen niet goed. Soms kun je het niet goed maken. Dan moet je verder leven met wat onherstelbaar is.

Eén van geruchtmaakendste moordzaken uit de afgelopen eeuw is die op Gerrit Jan Heijn. Vorig jaar verscheen er nog een dik boek over. Zijn weduwe, Hank Heijn, zei enkele jaren na de moord: ik heb de dader vergeven. Het verbaasde velen dat zij dat kon zeggen, maar zij was stellig: Vergeven is niet dat ik goedkeur wat hij misdaan heeft. Vergeven betekent voor mij ook dat ik mezelf bevrijd van wrok en haat. Zo kan ik en zo wil ik verder. Deze week las ik een interview met de Zweedse theologe Ann Heberlein. Ze schrijft over vergeving. Op haar 19e is zij verkracht. Dat wil en dat kan ik niet vergeven, zegt ze. Ik wil niets meer met de dader te maken hebben. *Met dat ik dit niet wil en niet kan vergeven* kan en wil ik verder.

Wat Jezus zegt is nogal wat. Op de vraag van Petrus: *Als mijn broeder tegen mij zondigt tot hoe vaak moet ik hem vergeven? Tot zeven maal?* is het antwoord van Jezus: *Ik zeg je niet tot zevenmaal, maar tot zeventig maal zeven maal.* Wie brengt dat op? Ik niet. Eén van jullie? Wie? Je kunt natuurlijk zeggen: het hangt er van af wat er gebeurd is.

Sommigen dingen kunnen slijten als de tijd verstrijkt. Maar er kunnen ook momenten, woorden en daden van beschadiging zijn die je niet kwijtraakt.

Zeventig maal zeven maal vergeven?

Volgens mij is het niet gezond dat bijna oeverloze vergeven.

Niet gezond voor een ander en niet voor mij.

Als je Jezus wilt begrijpen moet je het vervolg lezen.

Daar vertelt hij een gelijkenis.

Iemand heeft een grote schuld bij een koning.

De schuld is zo groot, dat hij nooit te voldoen is. De man zal alles kwijtraken, wat hij nog heeft en wie hij nog heeft: ook zijn vrouw en kinderen.

Bij het zien van de schuldenaar voelt de koning het in zijn buik.

Hij wordt geroerd en scheldt de schuld kwijt.

Hij zendt de man weg. Die krijgt zo de ruimte om weer verder te kunnen leven zonder de ballast van al die schulden.

Buitengekomen ziet hij iemand die hem iets schuldig is. Veel minder dan zijn eigen schuld.

Je zou zeggen: hij heeft wel wat van de barmhartigheid van de koning geleerd.

Niets daarvan. Hij pakt de schuldenaar op en gooit hem in de gevangenis.

Daarop wordt de koning zo kwaad.

Boosaardig stuk dienaar! Heel die schuld vergaf ik jou.

Moest jij je ook niet ontfermen, zoals ik gedaan heb.

Ik weet niet wat u onder vergeven verstaat.

Wat u er bij voelt.

Vergeven hoeft in de Bijbel niet te zijn: we staan weer quitte.

Ook hoeft het niet te zijn: het is weer goed tussen ons.

Of: zand er over.

En helemaal niet: we zijn het vergeten.

Het woord dat Jezus gebruikt en dat vertaald wordt met *vergeven* betekent letterlijk wegzenden. Het kan ook *vrijlaten* of *loslaten* betekenen. En zelfs *laten vallen*.

De kern van wat Jezus zegt heeft hier mee te maken: hoe kun je een ander en je zelf bevrijden van wat je belast. Hoe kun je wegsturen wat het leven zwaar maakt.

Soms kan het goed komen met een ander. Soms ook niet.

Soms kan wat je teleurgesteld of beschadigd heeft slijten. Soms ook niet.

De vraag is: hoe kan er ruimte komen voor jou en een ander.

Hoe kunnen jij en ik verder komen.

Barbara Baarsma van de Rabobank zei deze week op de televisie. Veel te veel mensen hebben te grote schulden. We laten ze veel te lang daarmee zitten. Dat is niet goed voor de schuldenaren. En ook niet voor de samenleving. Het kost allemaal veel te veel.

We moeten wat meer *genade* tonen zodat mensen hun leven weer kunnen oppakken.

Hoe kun je bevrijd worden van de last, jij en een ander.

Wees daar op uit, bedoelt Jezus. Steeds opnieuw.

Zeventig maal zeven maal.

Hoe kan jouw leven en dat van een ander weer opnieuw beginnen.

Die vraag krijg je mee vanuit dit verhaal.

Die vraag komt ook bij ons als we naar Lesbos kijken. De mensen daar hebben niet tegen ons gezondigd.

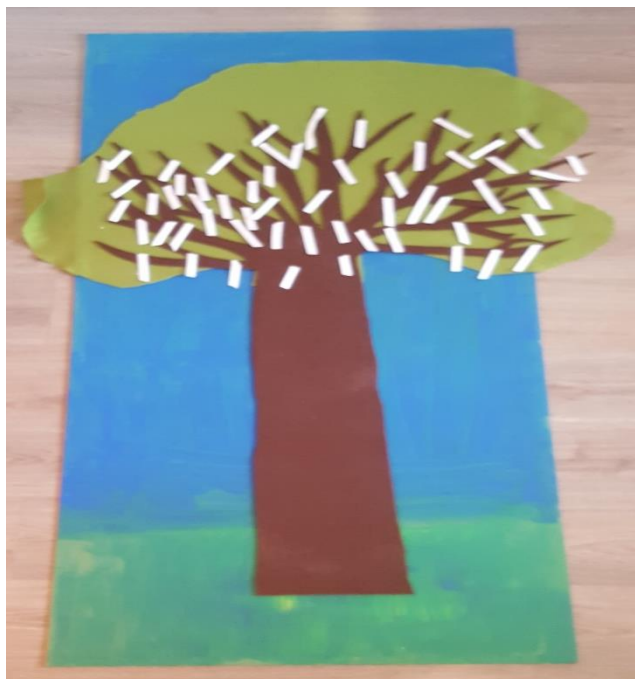
Maar zou Jezus met zijn woorden ons niet aansporend vragen: hoe kun je de last verminderen. Een regering moet beslissen, maar wij kunnen zeggen: doe wat kan.

Als er een beroep op ons gedaan wordt willen wij ruimte scheppen in onze plaatsen.

Wij kunnen niet alles goedmaken.
We kunnen steeds weer proberen in de geest van wat Jezus zegt te leven.
Hij liet zich inspireren door de God van de boom met de witte linten.
De boom van het leven. Die ook aan jou duidelijk maakt.
Bij God mag je opnieuw beginnen.
Probeer het maar.
En geef anderen de ruimte om het ook te proberen.

Ik heb een liedje geschreven bij de teksten van vandaag.
Een gebedsliedje is het.
Je kunt het eenstemmig zingen, maar als het lukt ook tweestemmig, in canon.
Wie weet hoever je komt.

*Adem ons vertrouwen in
Maak het ruim voor nieuw begin
Wek in ons bevrijdingstaal
Zeventig maal zeven maal*

Amen